

Joan-Pau Alduy acara la seua segona legislatura a Perpinyà. La principal força d'oposició és el Front Nacional.

Joan-Pau Alduy: l'última muralla

La dreta pateix divisions internes, l'esquerra ha obtingut els pitjors resultats, i el Front Nacional creix. Però Alduy continua essent el batlle de Perpinyà.

"Ara tenim sis anys per a construir, sis anys per a transformar la ciutat", aquesta era la conclusió esperançada que treia Joan-Pau Alduy del resultat de les eleccions municipals que, amb un 45,38% dels vots, li permet de renovar el càrrec, després de dos anys al capdavant de l'Ajuntament de Perpinyà. Tot i així, aquesta clara victòria d'Alduy té un regust amarg. Amb el 36,38% dels vots, el candidat del Front Nacional (FN), Jean-Louis de Noell ha aconseguit a Perpinyà el segon millor resultat del partit ultradretà de Jean-Ma-

rie Le Pen en una ciutat de més de cent mil habitants, just darrere Jean-Marie Le Chevallier que, amb el 37,03% dels vots, ha guanyat l'Ajuntament de Toló. Joan-Pau Alduy, però, no ha pogut complir l'objectiu que s'havia fixat després de la primera volta, de fer baixar el FN per sota del 30% dels vots, ni tan sols d'impedir que pugessin més. Amb Jean-Louis de Noell, un empresari jove i plantós de quaranta-dos anys, originari del Vallespir, catòlic practicant i pare de cinc fills, capaç de vehicular una imatge moderada, que contrasta amb la de mercenari que tenia Pierre Sergent, ja tras-

passat, el Front Nacional ha trobat a Perpinyà un nou líder. Amb una esquerra afeblida que ha tret en aquestes eleccions un dels pitjors resultats, el FN apareix avui com la principal força d'oposició a Joan-Pau Alduy, que es troba d'esquena a la paret i que no sembla tenir cap més alternativa sinó la de transformar la ciutat i d'acabar les rivalitats personals i les lluites polítiques internes que divideixen la dreta. Si hi fracassa, no es pot descartar que en les municipals del 2001, l'Ajuntament de Perpinyà es converteixi en una nova "taca" sobre el mapa de l'Hexàgon, per plagiar

ELECCIONS MUNICIPALS A CATALUNYA NORD

el diari *Libération*, que l'endemà de la victòria del FN a Toló, Aurenja i Marinha, titulava en portada: "Trois taches en France".

Reculada de les esquerres. Pel que fa al conjunt de Catalunya Nord aquestes eleccions consagren el retrocés de l'esquerra, que perd els seus últims bastions. El més simbòlic és l'Ajuntament de Ceret, detingut des de fa dotze anys pel diputat Enric Sicre. De totes maneres, al Vallespir també han perdut els de Sant Llorenç de Cerdans, de Prats de Molló i del Voló; al Rosselló, els de Pollestres, Salses; finalment, al Barcarès, el de Sant Pau de Fenolleda, on l'antic diputat socialista, Pierre Esteve, perd el càrrec. Només el polèmic Louis Caselles, de Toluges, i Christian Bourquin, primer secretari de la Federació Catalana del PSF salven el cap, però aquest últim en canvi d'una retirada poc gloriosa de Perpinyà, on fa dos anys ja va fracassar, i d'una retirada estratègica a Millars, on succeeix al seu sogre. Amb aquesta davallada històrica, tant a Perpinyà com a la resta del territori, els so-

cialistes que fins a mitjan anys 70 eren una de les principals forces polítiques de Catalunya Nord, acaben de pagar les divisions i les lluites de poders internes, però també les seves ambigüitats polítiques i compromisos amb el president del Consell General, el conservador René Marquès. Paral·lelament, els comunistes resisteixen millor l'empenta de les dretes i conserven els ajuntaments que ja tenien.

Pel que fa a les dretes, el polític que més beneficiat surt d'aquestes municipals és el senador i batlle de Prada, el neogaullista Pau Blanc, que veu com la majoria dels seus amics polítics de l'RPR són reelegits, com ell, o s'imposen en força ajuntaments, i això malgrat els entrebancs sovintejats dins mateix del seu propi camp. Aquest és el cas del diputat de l'RPR, André Bascou, de Ribesaltes, del diputat liberal François Calvet, del Soler, o del centrista Pere Becque, antic regidor de Perpinyà, encarregat dels afers catalans, que arrenca l'Ajuntament de Banyuls de la Marenda al batlle i vice-president del Consell General, el neogaullista Jean Rède, amic

de René Marquès i adversari de Pau Blanc. La lluita continua, doncs, oberta per la conquesta de la presidència del Consell General, una lluita que oposarà Blanc i Marquès al 1998.

Pel que fa als nacionalistes, Unitat Catalana aconsegueix bons resultats en aquestes eleccions, perquè augmenta representació al poble de Cànoves amb cinc regidors i entra als ajuntaments de Cotlliure, Sant Nazari, Sureda i Sant Esteve. Pel que fa a Perpinyà, de moment la UC hi perd un regidor, però Jaume Roure troba el càrrec de tinent d'alcalde, encarregat dels afers catalans, i Jaume Pol, un càrrec de regidor. Pel que fa a la federació regional d'ERC, el seu president Jordi Vera, que entra a l'ajuntament d'Elna de conseller d'oposició, s'estima més d'esperar abans de fer cap valoració. Tot i així, d'una manera general, es pot constatar que, respecte a les eleccions municipals anteriors, aquestes han estat marcades per la presència de molts militants nacionalistes, polítics o culturals, en moltes candidatures i que són bastants avui els qui entren a formar part de diversos consistoris. **Pere Codonyan**